

външната само администрация на черковата, а не и по вътрешната. Раковски впрочемъ увърява че това съвсъмъ не е върено и справедливо; и че Калоянъ не е приемвалъ никакваж уніј, но той иска да кажи, че разказътъ за приемването уніјата отъ Калояна е скована Легенда, (приказка) отъ западните Латински историци. Действително и спорядъ увъренето на Тайнераа, коресподенцията между Калояна и Папа Инокентий III, се намира само на Латински преводъ; и че Славянските (т. е. Българските) оригинални тия коресподенции съвсъмъ не съществуватъ. Какъ и да е, Калоянъ ако и да е присъдилъ уніятъ отъ Инокентий III, съ цѣль за да го короняса той Папа съ царски вѣнецъ; да се превъзгласи при това и Архиепископъ Василь за Патріархъ: явно обаче се вижда, че Калоянъ е сторилъ това, като се убедилъ че Френския графъ Балдуинъ, коронясанъ въ церквата Св. София и превъзгласенъ за царь, следъ привземането на Цариградъ отъ Кръстоносците (13 Април 1204 год.); зелъ да се обнася съ него, като съ единъ нему подчиненъ владѣтель, а не като съ единъ независимъ, даже и първостепененъ царь, каквъто е бывъ Калоянъ. За доказателство на това служи следующето: — когато ёще Кръстоносците обсаджали Цариградъ, Калоянъ поискалъ да бѫди въ добри и приятелски сношения съ тѣхъ, и имъ предложилъ да имъ спомогни съ сто хиляди войници, ако тѣ му се обѣщаатъ да го припознаятъ за владѣтель на България, и ако му се отдаде и царска корона; (това увърене на Историците не е съвсъмъ справедливо, както и Раковски казва). Но това предложение на Калояна било отблъснато. При това, когато Балдуинъ следъ нѣколко време посетилъ Тракия и Македония, Калоянъ му предложилъ изново да сключи съ него единъ приятелски съюзъ; но Латинитъ и Френцитъ заедно съ царь-тъ Балдуина, му много високомѣрно отговорили: „че той (Калоянъ) нѣма право да се снося съ тѣхъ като единъ царь съ своите приятели, но „като единъ робъ съ своя Господаръ;“ понеже той съвсъмъ безправедно си е присвоилъ владѣнието на една земя, която той бѣтъ откъсалъ отъ Гръците.“ — Тоя гордъ и